

OTOMAR DVOŘÁK

bod
navratu

SCIENCE FICTION

TRIFID

V knižní řadě Paralelní světy vás budeme seznamovat se svéráznými autorskými imaginacemi současných spisovatelů a spisovatelek science fiction a fantasy. V pořadí jednotlivých svazků nehledejte žádný systém, cílem řady je seznámit vás s tím nejlepším z povídkové (ale občas i románové) tvorby většiny moderních českých a později snad i slovenských SF autorů. Naši věrní čtenáři si postupně ve své knihovně vybudují abecedu soudobé fantastiky. Chystáme se vydat od většiny písmen díla hned několika autorů, takže bude záležet jen na vás, které z nich do své abecedy Paralelních světů zařadíte.

BOD NÁVRATU

Otomar
Dvořák

**BOD
NÁVRATU**

TRITON
PARALELNÍ SVĚTY – SVAZEK 8

© Otomar Dvořák, 2008
Cover illustration © Valentino Sani
© TRITON 2008

ISBN 978-80-7254-977-1

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

Bod návratu

1.

Pro kapitána Grega byly Heraklovy sloupy běžným jevem, každodenní kulisou, jejíž drtivou monumentalitu už ani nevnímal. Teprve teď si je znovu uvědomil – snad díky přítomnosti psychoemitorky, která se soustředěně naklápěla k průzoru; její oči se nazelenale leskly, jako by byly vyrobeny z broušeného skla. Během nekonečně dlouhých minut ani jednou nemrkla. Vnímá, pociťuje a analyzuje.

Kapitán nasucho polkl a olízl si vyprahlé rty. Rád by se něčeho napil, ale netroufal si rušit napjaté ticho, vyplněné pouze jemným bzukotem ionizátorů. Odvrátil se od ní zpátky k temnému prostoru tam venku a nervózně bloudil pohledem po bizarně modelovaných útvarech, které mu připomínaly podivné stalagmity rostoucí z mezihvězdného prázdna.

Kdo vlastně přišel na romantické označení Heraklovy sloupy? Pravděpodobně se ujalo po neúspěchu první výpravy, která se za ně pokusila proniknout. Od té doby už uplynulo čtyři sta let, a přesto nikdo dodnes nepřekonal zakázanou hranici! Vědci se museli spokojit s pouhým pozorováním linie ze stacionárních výzkumných stanic. Ano, odtud sloupy vypadají docela masivně, ale jejich struktura je přitom relativně řídká: jsou to vlastně oblaka plynů, jakási placenta rodících se hvězd.

Psychoemitorka se pohnula a mrkla.

„Přichází to,“ řekla tichým, monotónním hlasem, „cítím to jako výkřik... Nejspíš z oblasti pulsaru Gama 7...“

„Myslíte, že můžeme očekávat další sérii přízraků?“ zeptal se znepokojeně kapitán.

„Určitě,“ pokývla a stočila své skelné oči k němu.

Rychle sklopil hlavu. Nedokázal snést její pohled, bylo v něm něco, co ho děsilo. To je poprvé, co mě nějaká ženská přivedla do rozpaků, pomyslel si. Jenže lze ji ještě nazývat ženou? Samozřejmě, z tělesného hlediska není pochyb, všechny její proporce jsou vyvážené a tvoří půvabný celek, dokonce vzrušující celek, ale neznám nikoho, kdo by měl zkušenosti s psychoemitorkou v posteli. Zavání to perverzitou, skoro jako by chtěl člověk souložit s počítačem.

„Jmenuju se Lucie, kapitáne,“ řekla a koutek úst jí zacukal, jako by potlačovala úsměv, „přesně řečeno Lucie-B38. A pokud vás to zajímá, souložit se mnou lze. Příslušný objekt ovšem musí odpovídat mému vkusu.“

Kapitán zrudl. Uvědomil si, bohužel pozdě, že psychoemitoři dovedou číst myšlenky. Rychle vstal. „Omluvte mě,“ zamumlal, „mám ještě nějakou práci. Pokud budete něco potřebovat, obraťte se na dispečink!“

A s úlevou opustil pozorovací věž.

Zamířil k výtahům. Chodba zela prázdnotou, byl právě čas nočního klidu. Tlumené nažloutlé světlo prýštilo ze skrytých zářičů a roztékalo se po jemné hnědi koberce a zeleni čalouněných stěn. Ticho. Koberec dokonale tlumil kapitánovy kroky.

Strašné ticho! Najednou jako by mu jakási ruka prudce sevřela srdce, pocítil úzkost a strach, podivnou obavu, že zůstal sám a ztracen, že není na kosmické stanici plné odpočívajícího mužstva, ale někde daleko, někde úplně jinde...

Zase to začíná! – uvědomil si a pevně se opřel zády o stěnu, zoufale po ní hmatal ve snaze něčeho se zachytit, ale prsty mu bezmocně klouzaly po hebkém čalounění.

Doposud prázdný tunel chodby se začal plnit podivnými tvary: z jedné strany na druhou se pomalu sunuly zpola

průhledné, pulzující objekty. Vypadalo to, jako by nějaká nehmotná, přízračná kosmická loď proplouvala napříč stanicí, vynořovala se z jedné stěny a mizela v druhé, jako by chodbou prostupovala cizí pilotní kabina. Kapitán rozeznával starodávňý řídicí pult se spoustou spojovacích kabelů a různobarevných kontrolků a za ním muže ve skafandru, až po pás zabořeného do koberce u kapitánových nohou. Přílbu neměl tajemný pilot nasazenu a jeho hlava, vystupující z masivního nákrčníku, se zdála být komicky malá. V očích se mu zračilo napětí, možná úzkost. Otočil hlavu směrem ke kapitánovi a trhl sebou. Prudce vstal a pohnul rty. Snad něco říkal, neozval se však jediný zvuk. Vše probíhalo v přízračně neskutečném tichu. Pilot pokročil ke kapitánovi, vypadalo to, jako by se brodil bazénem, protože nohy měl pod úrovní zdejší podlahy, zvedl ruku, jako by se chtěl kapitána nevěřičně dotknout... A současně začal jeho obraz slábnout, změnil se v pouhou světélkující obrysovou linii, a i ta vzápětí pohasla.

Chodba byla opět prázdná. Kapitán se zhluboka nadechl a otřel si orosené čelo. Jako opilý dotápal podél stěny až ke své kabině, chvatně si na spánky nasadil elektrody tlumiče bioproudů a pak se nesvlečený svalil na lůžko. Rychle usnout, zaspát přízraky, protože ty se teď budou opakovaně vyskytovat v celých sériích! Dnes poprvé duch reagoval! Vsadil bych se, že mě zahlédl, říkal si kapitán, viděl jsem mu na očích, jak ho to vyděsilo! Od kdy se duchové lekají živých?

Nesmysl, přesvědčoval sám sebe, to jenom neobyčejně silný pulsar k nám v pravidelných cyklech posílá dávky záření, které v našich mozcích něco vyvolává, probouzí vzpomínky na kosmické koráby první generace, na dobrodruhy, kteří putovali neověřenými cestami zakřivených prostorů a riskovali životy v hibernaci. Vzpomínky na ty,

co se rozplynuli v nekonečnu a zanechali nám jen jména, jimiž pojmenováváme nově objevené hvězdy.

Takhle to vysvětluje palubní lékař a předepisuje léčbu klidem a útlumem, dbá na řádné odstínění pracovišť proti všem druhům záření, na dostatek vitamínů a buněčnou regeneraci. Jenže zjevení stejně rozložila morálku posádky, lidé začínají být neurotičtí, agresivní nebo naopak propadají depresím. Něco se s tím musí udělat, než bude pozdě... než bude... snad psychoemitorka dokáže...

Tlumič konečně přemohl horečný vír kapitánových myšlenek a ponořil jeho mozek do úlevného prázdna.

Lucie-B38 analyzovala kapitána ve všech vrstvách jeho vědomí i podvědomí. Četla v něm jako v otevřené knize a stačil jí k tomu jediný pohled. Typický velitel zapadlých posádek z okrajových částí galaxie, pomyslela si se shovívavým úsměvem. Pod vrstvou technického vzdělání duše primitiva. Rozhoduje se intuitivně. V určitých případech může být užitečný. Doufáme, že nebude překážet.

Zaměřila svou pozornost zpátky k oslnivě zářící příbojové vlně, která se sem jako zoufalý výkřik blížila z hlubin vesmíru. Do čelenky, zpola ukryté pod bohatými rusými kadeřemi, vložila záznamovou tyčinku. Sangren jí to před odletem ještě jednou důrazně připomínal: „Nezapomínej zaznamenávat! Všechno zálohuj! Informace předávej do všech Center i na Starou Zemi! Čím víc lidí o tom bude vědět, tím nesnadnější bude záležitost utajit!“ Sangren se obává nějaké léčky. Pravda, agenti Šedé centrály po něm jdou jako pes po kosti. Hlupáci! Nesahají mu ani po kotníky!

Co vlastně cítím k Sangrenovi? Je to láska? Ne, láska se projevuje červeným světlem, takové vyzářování by mi nemohlo uniknout! Opět, jako už mnohokrát v posledních

týdnech a měsících, se jí zmocnil divný pocit smutku a prázdnoty. Výlučnost přináší osamělost... Má ještě někde v hloubi vědomí zasuté obrazy, obrazy z vnitřního světla...

Hory na Staré Zemi... „Maminko, stůj!“ vykřikla čtyřletá dívka, „ten kámen nad námi je zlý! Chce nás zabít!“

A vzápětí se ohromný balvan uvolnil ze srázu a s dunivým hřmotem se řítit do údolí... „Jak jsi to poznala?“

„Nevím... Třásl se. Rostly kolem něj ve vzduchu kruhy, jako když ho hodíš do vody!“

Pak bílé světlo laboratoří... složité testy...

„Vaše dítě má mimořádné nadání... V zájmu lidstva...“

Matčiny slzy... Otec... Kde byl vlastně otec? Byl nějaký? Určitě musel být... Jenže všechny paměťové spoje jí časem vymazali... zůstaly jen nesouvislé střípky... Počítačová paměť je spolehlivější... Psychoemitorky mají jen omezenou operační paměť. Svoje mozkové kapacity potřebují k analýze a strukturalizaci všech vlnových délek obsažených ve zkoumaných objektech. Otevírají obrazy, které jsou mimo oblast vnímání obyčejných lidí, a vstupují s nimi do kontaktu. Ženy jsou prý pro tento úkol vhodnější, mají citlivější mimosmyslové senzory. Dříve se jim říkávalo čarodějnice, věštkyně – ale žádná z nich nebyla tak dokonalá jako psychoemitorka! Do Luciina mozku byly operativně vloženy počítačové obvody B38... Pak ji čekalo speciální výcvikové středisko na Marsu... a různé úkoly v rámci Centrální galaxie... Jsem výjimečná, ale proč nemohu být šťastná? Jenže co je to štěstí? Abstraktní pojem, nedá se definovat... Sangren je sympatický, ale nedokážu se ve vztahu k němu přenést ani do stádia červeného světla, natož modrého nebo bílého... Prostě to nedokážu!

S povzdechem přesunula spínač záznamu na své čelence do aktivní polohy.

Smršť záblesků, jako by se prostorem řítíl prudký zelený déšť, už ji dávno nemohla vyvést z míry, právě tak jako tvárné měňavkovité obláčky nezachytitelného tvaru, které zvolna pluly světelným krupobitím. Psychoemitorka musí ladit, eliminovat projevy některých nedůležitých fotonových polí, aby její obraz nebyl chaotický.

Soustředila se a brzy ucítila podivné mravenčení v celém těle, stále sílilo, rozechvívalo ji jako horečka.

„Proč jsi mě opustila, Lucie?“

Kdo to řekl? Matka? Sangren? Nesmysl – ten hlas patří ke zcela jiné vzpomínce... Čí vzpomínce? On mě zná... Ano, je to muž. Muž v lehké kombinéze s nějakým barevným označením na levém rameni. Mladý blondák s modrýma očima. Stojí na tři kroky ode mne, ruce bezmocně roztažené od těla, sleduje mě úpěnlivým pohledem... Vidí mě! Kontakt nejvyššího stupně! Prostředí je dost nepůvabné, dlouhá hala s železnými, po starodávnu plátovanými stěnami. Podél jedné z nich se táhnou svazky různobarevně označených vodičů a nějaká potrubí. Pohyb po zemi mladému muži zajišťují těžké magnetické boty; umělá gravitace v této starodávné strojovně zřejmě schází.

Ale ten muž! Kam ho zařadit? Zná mě jménem... Proč mi tak zoufale zredukovali paměť! Určitě tam někde byl, než ho vymazali! Bratr? Milenec? Nesmysl, kde bych přišla k milenci, když mě do školy psychoemitoarek zařadili ve čtyřech letech! Rozpadá se mi, polevila jsem v pozornosti, jen na vteřinu jsem svou mysl obrátila dovnitř, a světlovlasý muž se mění v sršící prskavku...

Další místnosti... Jejich loď postupuje napříč naším prostorem... je rozložena do několika vlnových délek... jak se zdá, i oni jsou zneklidňováni našimi přízraky... tohle je zřejmě společenská místnost. Všichni stojí kolem kulatého stolu, kde se promítá velká hvězdná mapa. Ně-

co na ní studují, bouřlivě se přou. Asi sedm mužů... Podivné, můj blondáček je mezi nimi. Otočil se a poznal mě... Má krásný, bezelstný úsměv, ale teď se v něm zračí znepokojení. Strčí ramenem do svého kolegy. Starší proplešatělý muž se ohlédne, změří si mne pohledem a zamračí se. Něco řekne... Snažím se analyzovat emocionální náboj a smysl výroku, je to dost těžké... Ano, znepokojuje ho, že jsem den ode dne průhlednější... Považují to za nějakou neznámou chorobu, fotonové vyzáření těla... Co mě však nejvíc zaráží, je skutečnost, že mě neberou jako vetřelce, že mě chápou jako člena posádky, pamatují si na mě, vědí, že těsně po narození jsem byla hmotná... Jakém narození? Ano, mýtus, legenda existence té podivné posádky leží hlouběji... Všichni jsou přesvědčeni, že se narodili ze strašného mrazu, že se oddělili z jednoduté hmoty – lidé i jejich kosmická loď... Svou techniku berou jako živého tvora... Loď nazývají Matka... A směřují do Velkého žáru, k Velké přeměně, kde budou rozprášeni a přetaveni do jiné podoby, ve které se pak vrátí na Rajskou planetu. Tam opustí lůno kovové Matky a začnou žít v nekonečných radovánkách: něco jako motýli vylíhli z kukly... Logika těch fází je trochu složitá, ale oni svou budoucnost znají dobře díky nějaké Prorocké knize... Je to náboženská sekta? Skoro to tak vypadá... Ráda bych se vnořila hlouběji do jejich psychických siločar, ale oni jsou zmatení... Nerozumějí sami sobě a svému postavení... Jejich základním duševním stavem je úzkost... Strašlivá úzkost!

Měla pocit, že omdlí, úpornou silou vůle přerušila napojení. Chvilí zhrouceně seděla v křesle a lapala po dechu. Vzápětí si uvědomila, jaké nebezpečí jí hrozilo. Světelná vlna se převalila přes stanici a pokračovala dál do hlubin kosmu a stačilo jen docela málo, aby její duchovní energii

strhla s sebou. Pak by tu kapitán našel jen mrtvé tělo psychoemitoroky.

Vyndala z čelenky záznamovou tyčinku a vložila ji do Centrálního Informátora. Ať už si to odborníci nějak přeberou! Pak vsunula prsty do dutiny dobíjecího zařízení a se zavřenýma očima se oddala slastnému pocitu, jak jí všemi drahami těla stoupá vlna nové energie. Tentokrát to v ní probouzelo přímo erotickou rozkoš. A do mysli se jí vtíravě vracel obraz dávného kosmonauta se slámově žlutými vlasy.

2.

Sangren si náhle uvědomil, že bezpečnostní dveře za jeho zády se tiše a nehlučně otvírají. Za tu dobu, co vykonával funkci guvernéra Šestého okruhu na planetce Numeron, se něco takového stalo poprvé. Vymrštil se z křesla, ale už bylo pozdě: zdrceně zíral do namířených hlavní tří dezintegrátorů. Vojáci Galaktické stráže se svými tupými ksichy nemyslicích zabíječů!

„Co to má znamenat!“ vykřikl rozčileně.

„Jste zatčen, Sangrene,“ ozval se ze vstupního otvoru s nádechem pobavené ironie jakýsi nenápadný drobný mužík, pokročil dál a přes ramena svých goril upřel na guvernéra pichlavá očka.

„Jakým právem...“

Mužík pozvedl stříbrnou kartu. „Mám pověření Šedé centrály!“

„Opravdu nechápu! Žádám o okamžité spojení s generálním tajemníkem!“

„Právě on podepsal příkaz! Máte to marné, Sangrene, z toho se už nevykrotíte. Předejte mi kódy.“

Sangren vztekle hodil na stůl svazek různobarevných karet. Ano, tušil, že Šedá centrála ho už delší čas sleduje, že

hraje svou vlastní hru a čeká na jeho první chybu. Podezření, že Sangren tajně sympatizoval s ganomedskými vzbouřenci, se nepodařilo prokázat a jeho obliba se rozšířila i na Starou Zemi. Podle statistických výzkumů měl osmdesátiprocentní naději vyhrát příští volby.

„Zničil jste psychoemitorku Lucii-B38, nezodpovědně jste ji vystavil přímému útoku zbraně...“

„Zbraně?“

„Netvařte se tak naivně,“ usklíbl se agent Šedé centrály, posadil se na roh guvernérova pracovního stolu a vsunul do úst aktivizační žvýkačku. Mohl si dovolit být ležerní; jeho pistolníci ostražitě sledovali každý guvernéřův pohyb.

„Záření už zasáhlo další stanice v oblasti Štíra, prošlo dráhu Biedermannovy komety a vstoupilo do naší galaxie. Račte se podívat,“ vsunul do počítače svou kartu a na monitoru naskočil obraz kuželovitě se rozšiřujícího útvaru. „Postupuje po časovém vektoru a jeho dráha se zdá být propočtena tak, aby se nejpozději během dvou let střetla se Zemí. Víte, co by to znamenalo? Celá Země by byla zaplavena stejnými vidinami, jaké teď obtěžují posádky našich stanic. Útok duchů z vesmíru! Zní to romanticky, ale důsledky mohou být nedozírné! Každopádně je jasné, že nejde o náhodný jev, ale o ďábelsky promyšlený záměr! Možná chcete namítnout: Proč by nějaká neutronová hvězda vysílala do prostoru obrazy našich zastaralých kosmických lodí? Jenže zdrojový bod může být jen zdánlivý. Když vezmete v úvahu, že záření se může odrážet od Heraklových sloupů, místo aby vycházelo z prostoru za nimi, jak se nám snažíte namluvit, a když se vracíte po hypotetickém úhlu odrazu, hádejte, kam dojdete?“

Sangren zarytě mlčel.

„Ke Ganomedu, vážený pane guvernére! Do hnízda

vzbouřenců, kteří byli sice poraženi, ale máme bezpečné zprávy, že i nadále pokračují ilegálně ve své činnosti. Podařilo se jim vyvinout novou psychotronickou zbraň, proti níž nemáme obranu! Jestli zasáhnou Zemi, rozvrátí celý její společenský systém a obyvatelstvo promění v tlupu schizofreniků!“

„Velice primitivní hypotéza...“

„Samozřejmě, vy jste nad logiku rozumných lidí povznesen! Vy se pohybuje ve vyšších sférách! Ale zaručuju vám, že teď spadnete zatraceně rychle dolů! Nechal jste znehodnotit zkušenou psychoemitorku! Jako byste nevěděli, že v každé generaci se podaří vytvořit nanejvýš dvě! A ta druhá je teprve sedmiletá!“

„Z čeho soudíte, že byla znehodnocena?“

„Její hlášení je naprostý blábol!“

„Možná pro vás. Já v něm objevil zajímavou logiku. Vize jsou při postupu po časovém vektoru stále reálnější, zaplněnější, jako by se nějakým způsobem zhmotňovaly. To ovšem odporuje termodynamickému zákonu o proměně ze stavu uspořádaného do neuspořádaného, o postupném rozpínání a rozpadu všeho, co se pohybuje v čase. Hranici rozpínání zatím neznáme, ale můžeme soudit, že vesmír se nakonec opět setká ve velkém třesku, aniž by změnil směr pohybu, protože veškerý prostor je zakřivený a spojitý.“

„Nechápu, kam míříte,“ řekl agent a přestal žvýkat. Trochu znejistěl.

„Kužel vyzařování je naprosto opačný, než jak ho znázorňujete, podívejte!“ Sangren se naklonil k ovládacímu pultu a stiskem několika kláves převrátil obraz. „Vypadá to, jako by se poměrně široké fotonové pole postupně zhušťovalo a koncentrovalo na stále užší prostor, až nakonec skončí v jediném bodě. Vše směřuje k jediné události.“

Událost je charakterizována bodem v prostoru, jemuž můžeme připsat přesný časový okamžik. Ten bod je kdesi na povrchu staré planety Země. Cílem tedy není, jak tvrdíte, zasáhnout psychicky veškeré pozemské obyvatelstvo, ale právě naopak – zmotnit se na jediném místě, přistát jako skutečná a reálná kosmická loď z doby před pěti sty lety! Je to gesto setkání! Žádná zbraň, ale pokus inteligentních bytostí z jiných dimenzí vstoupit do našeho prostoru a navázat s námi kontakt!“

„Ústřední vědecká rada přece došla k závěru, že v okruhu deseti světelných let se nevyskytuje žádná vyšší forma života,“ namítl agent, ale jeho hlas už ztratil onu arogantní suverenitu. Znejistěl.

„Ústřední vědecká rada!“ zasmál se bývalý guvernér opovržlivě. „Můžete ji ode mě pozdravovat!“

Teprve teď si agent uvědomil svou chybu, které se dopustil tím, že nechal Sangrena manipulovat s klávesnicí počítače. Jediná kombinace kláves guvernérovi stačila, aby na dezintegrátorech překvapených policistů začala blikat červená světélka, hlásící stav zablokování. Sangren uskočil za stůl a ze stropu sjela kovová stěna, která ho oddělila od mužů Šedé centrály.

Věděl, že musí momentu překvapení maximálně využít. Nouzovým rychlovýtahem sjel do podzemního hangáru a k odblokování jednoho z inspekčních modulů použil tajného kódu, nahraného v čipu, který měl už řadu let ukrytý pod kůží na hřbetě levé ruky.

Když se nad Základnou šestého okruhu konečně rozječely poplašné sirény, připomínal už Sangrenem pilotovaný disk malý stříbřitý bod mezi miliony hvězd. Sesazený guvernér směřoval k výzkumné stanici u Heraklových sloupů. Nemyslel teď na nic jiného než na Lucii. Nemůže ji v tom nechat!

3.

Kapitán seděl u dispečinkového pultu s hlavou v dlaních a snažil se vzdorovat únavě i protivné bolesti, která se mu jako nebozez zavrtávala do spánků. Ze všech stran se na něj řítily přívaly informací a dotazů, žádostí o řešení a okamžitá rozhodnutí. Rostlo to v něm a bobtnalo, tušil, že co nevidět bude míra překročena a on vybuchne, začne řvát a pošle všechny někam těmi nejsprostšími slovy.

A přitom chápal, že mají pravdu... ano, mají pravdu... jenže kde najít správná rozhodnutí? Psychoemitorka setravává v nepřetržitém transu a její informační čipy předávají počítači nesouvislé záznamy o pocitech, touhách, snech... To může být možná zajímavé pro nějaké vědce, jenže co já s tím? Chci konkrétně vědět, co dělat v nejbližších minutách, jaké příkazy vydat! Palubní lékař prohlásil, že odmítá veškerou další odpovědnost za zdravotní stav posádky a doporučuje evakuaci z ohroženého pásma.

Kapitán se byl po ránu podívat na několik nemocných. Neuvěřitelné, co to s nimi udělalo během čtyřiaadvaceti hodin! Zhroucení, apatičtí lidé s nepřírozeně skelným pohledem. Vlasy a vousy jim vypadávají v celých chuchvalcích, kůže se pokrývá ošklivými boláky. Podle lékaře naprostá ztráta životní energie, rozpad imunitního systému.

Příčinou je nepochybně to zatracené záření! A základna se k tomu nehodlá vyjadřovat. Co se tam děje? Už před pěti hodinami žádal guvernéra o schválení evakuace. Stanice potvrdila příjem žádosti a tím to skončilo. Žádná odpověď. V kosmu je ticho, hvězdy se třpytí chladně a neúčastně, Heraklovy sloupy trčí jako výstražné memento na hranici poznání...

Najednou zpozorněl: povšiml si vějíře trojúhelníkových objektů, které se jasně odrážely od zářícího mračného sloupořadí v pozadí. Některé se zdály být černé, jak se

natočily ke stanici svojí zastíněnou stranou, jiné vrhaly při pohybu oslnivé záblesky.

„Zatraceně, co je tohle!“ zavrčel kapitán. Že by další, dosud nezaregistrovaná forma přízraků? Rychle zmáčkl spínače indikátorů.

„Informace o objektech blokována na základě kódu 001.07/03!“ oznámil indikátor kovově studeným hlasem.

Pak je to jasné, ušklíbl se kapitán. Agenti Šedé centrály vyrazili na lov. Měli by ale vědět, že jsou důležitější věci než jejich pochybné intriky. Zkusíme je trochu vyburcovat!

A zmáčkl červené tlačítko, jímž se spouštěl nouzový signál SOS.

Ano, vyburcoval je. Ale trochu jinak, než si představoval.

„Kapitáne Gregu,“ ozvalo se z reproduktorů, „okamžitě vypněte poplachové zařízení, nebo budeme nuceni vás umlčet!“

„Krucinál!“ neudržel se už kapitán a praštil pěstí do pultu. Zablikaly červené kontrolky a počítač ohlásil nebezpečný otřes neznámého původu.

„Krucinál!“ zvýšil kapitán hlas, „táhněte všichni k čertu! Na co si to hrajete? Mně tady umírá padesát lidí!“

„Klid, kapitáne Gregu. Víme o tom, dostali jsme vaše hlášení. Jste napadeni psychotronickou zbraní, která byla vyvinuta v tajných laboratořích ganomedských povstalců. Platí pro vás přísný karanténní režim. Nikdo z vaší posádky nesmí až do odvolání opustit stanici. Vyvolalo by to zmatek, rozklad a paniku ve všech okruzích a zejména na Staré Zemi. Z téhož důvodu bylo zablokováno i vaše telekomunikační spojení s okolím.“

„Ale jestli neopustíme ozářený prostor, je s námi konec!“

„Mám to chápat jako zbabělost před nepřítelem, kapitáne Gregu?“ zazněl hlas výhrůžným tónem.

Kapitán jenom něco nesrozumitelného zavrčel.

Pozdě! – uvědomil si Sangren, když se před pilotní kabinou inspekčního disku objevila stanice u Heraklových sloupů. Kolem jejího mohutného trojitého prstence se zvolna vznášel roj malých černých trojúhelníčků. Jako včely dorážející na medvěda, napadlo ho a bezděky se nad tím přirovnáním pouсмál. Opravdu výstižné: každá z těch včelek má nebezpečně ostré laserové žihadlo. Ale tam uvnitř kruhu je Lucie a tajemné bytosti z jiných dimenzí, bytosti, které se snaží navázat kontakt a netuší, že myšlení určité části lidstva se pohybuje po úplně jiných cestách, daleko od citu a moudrého pochopení.

Nebylo mu jasné, proč Galaktická stráž obléhá stanici. Zřejmě se Šedá centrála obává úniku informací. Přerušené volání SOS, které před chvílí zachytil, ho však velice zneklidnilo.

Držel se v dlouhém stínu, který stanice vrhala, ozařována zpředu odleskem Heraklových sloupů. Stín byl v černém prostoru neviditelný a projevoval se jen na hmotných objektech, na něž dopadl. Sangren podle zkušenosti odhadl jeho hranice a snažil se v nich udržet. Pevně svíral páku ručního řízení a pohledem fixoval jednu z přistávacích plošin, která se právě při pomalé rotaci stanice blížila k zastíněnému místu. Chce to počkat... Neukvapit se... Vyrazit přesně, tak, aby se průsečíky drah střetly... Modlil se, aby vstupní koridor nebyl zablokován.

Dřív než přijal nevděčnou funkci guvernéra, nalétal stovky makrosegmentů jako pilot záchranné služby a musel se velice často bleskurychle rozhodovat v krajně riziko-

vých situacích. Najednou si opět připadal jak za starých dobrých časů, kdy po úmorné službě místo odpočinku studoval a snil o tom, že jednou bude velitelem velké výpravy za Heraklovy sloupy.

Vzdal se toho snu? Až donedávna si myslel, že ano, že jsou důležitější a naléhavější každodenní úkoly. Ale nápor příznaků rozbil svět kosmické rutiny a opět v jeho duši pootevřel vrátka k touze pochopit nepochopitelné.

V poslední chvíli postřehl, že napravo od něj jakási nevelká hmota zakryla výhled na vzdálené hvězdy. Typický trojúhelník galaktického stíhače! Instinktivně strhl páku řízení a vrhl se šikmo pod něj. Vzápětí vyšlehl z vrcholu trojúhelníku rudý paprsek a jenom o vlas minul Sangrenův disk. Dotkl se přitom letmo antény a ta vybuchla gejzírem jisker jako ohňostroj.

Sangren zaťal zuby do rtů, sklopil disk na bok a propadl mezerou mezi dvěma stíhači, chvátajícími sem z protilehlých stran. Neodvázili se vystřelit, aby se navzájem nezasáhli, a než se stačili otočit a zorientovat, Sangren vyrazil kolmo vzhůru, přehoupl se přes mřížoví slunečních baterií a vyslal k uzávěru nouzový signál. Teprve pak si uvědomil, že přistávací plošina je otevřená, vřítel se dovnitř a tlama vrat za ním zapadla. Přetížení při téhle krkolomné operaci bylo tak prudké, že málem ztratil vědomí. Chvíli zhrouceně seděl v pilotním křesle a snažil se zahnat hukot v hlavě a mdlobnou závrať.

„Jak jste se, kapitáne Gregu, opovážil otevřít přistávací plošinu!“ zazněl z reproduktoru v centrálním dispečinku stanice vzteklý hlas. „Za tohle půjdete před vojenský soud! Na bývalého guvernéra Sangrena je vypsán zatykač pro důvodné podezření ze spolupráce s ganomedskými povstalci. Jste povinen nám ho okamžitě vydat!“

„Tak si pro něj pojdte!“ řekl kapitán výsměšně.

Bylo mu totiž jasné, že ani jeden z agentů Šedé centrály se neodvážívá vstoupit do oblasti nebezpečného záření.

4.

Oba muži se setkali poblíž přechodové komory. Kapitán pozvedl ruku k předpisovému pozdravu, ale Sangren ho za ni uchopil, stáhl mu ji dolů a pak ji vřele stiskl.

„Díky, příteli,“ řekl.

„Neděkujte, guvernére...“

„Nejsem už guvernér!“

„Neděkujte, guvernére,“ opakoval kapitán, jako by neslyšel, „dělám to ze zjištěných důvodů. Jste můj rukojmí. Chtějí vás dostat, protože si myslí, že o tom záření něco víte, že byste ho mohl zastavit. Jste pro ně cenná osoba. Možná vás chtějí nějakým mučením přinutit, abyste prozradil tajemství ganomedské zbraně. My jsme odsouzeni chcípnout v karanténě. Už nás odepsali, už nás škrtli na svých seznamech. Jenže teď se jim všechno zkomplikovalo. Vlezl jste do pasti. A já vás nevydám, leda...“ vrhl po Sangrenovi zkoumavý pohled, a protože postřehl, jak se guvernérův úsměv vytrácí, bylo mu jasné, že jeho protějšek pochopil. Rychle se odvrátil.

„Doufám, že k tomu nedojde,“ zamumlal a rázovale chodbou pryč.

„A co Lucie?“ houkl Sangren.

„Psychoemitorka je ve třetí věži,“ odsekl kapitán, který už mizel za zákrutem chodby. „Čert aby se v ní vyznal! Nikdy jsem ženskejm nerozuměl, natož ženskejm kombinovaněj se strojema!“

První věc, která Sangrena překvapila při vstupu do věže, byl ostrý pach ozónu, jako by se kyslík atmosféry rozkládal vlivem prudkých výbojů. Průzory byly zamžené, usazo-

vala se na nich vlhkost. Ve zvláštním, nazelenale pableskujícím šeru zářily kontrolky přístrojů a připadaly mu jako červené, žluté a zelené hvězdy rozhozené v miniaturním vesmíru kruhové kabiny. Podivné tvary proplovající napříč místností byly natolik průhledné, že světlo elektrických hvězdiček jimi bez odporu pronikalo: Sangren jen s obtížemi rozeznával obrysy neznámých chodeb a místností, prchavé přeludy věcí, které se chvěly, jako by kmitající fotony byly stlačovány neznámou silou a nuceny zachovávat určité tvarové struktury. Někdy to vypadalo jako člověk, jako celé skupinky lidí přecházejících sem tam a rozčileně gestikulujících.

Psychoemitorka chodila mezi nimi, nejreálnější ze všech stínů, vlasy jí občas zableskly rezavým ohněm, jak na ně padlo světlo kontrolek. Opět ho zasáhla její zvláštní krása, pocítil touhu a palčivou hořkost. Uniká mi, pomyslel si, pohlcuje ji jiný svět a já ji nedokážu zadržet!

Raději se sklonil k monitorům Centrálního Informátora, aby přišel na jiné myšlenky. Záznamy posledních dnů. Spousta postřehů o podivném světě kosmické lodi, která byla i se svou posádkou vyvržena z lůna nesmírně koncentrované, těžké a mrazivé hmoty a teď se rozpíná do prostoru, aby dosáhla Ráje. Zvláštní, velice zvláštní... Mytologie? Ale jak to, že oněm tvorům chybí jakýkoliv smysl pro realitu? I kontakt s námi je vyvádí z míry. Jsou jako děti ztracené v bludišti... Mýlil jsem se, uvědomil si Sangren, to není inteligence, která by okopírovala podobu nějaké naší dávné ztracené lodi, aby se nám přiblížila pomocí forem, které známe, a navázala tak s námi kontakt... Ne, to jsou nešťastné oběti, které nechápou, co se s nimi stalo, které trpí podivnou ztrátou paměti... Ztráta paměti?

„Neodcházej!“

Nečekaný Luciin výkřik ho zasáhl jako rána bičem. Pře-

kvapeně zvedl hlavu a její výraz ho zděsil. Opírala se zády o stěnu, vyčerpaná a zhroucená, ve ztrhané tváři se leskly jen její obrovské oči. Vztahovala ruku do prázdna, jako by chtěla zachytit něco unikajícího.

Přiskočil k ní, sevřel jí ramena a prudce s ní zatřásl.

„Vzpamatuj se, Lucie!“

Začala se vzpírat, vztekle s ním zápasila. „Nech mě,“ vyřázela přerývaně, „nech mě, pust... Rozbil jsi obraz, pokazil jsi ho svojí přítomností... Proč jsi přišel, Sangrene? Žáríš? Zmiz odtud! Vypadni!“

„Uklidni se, prosím... Dýchej, zhluboka dýchej...“ Násilím ji odvedl do středu místnosti a podržel jí prsty na kontaktech energetického dobíječe.

Útlým ženským tělem zaškubala řada křečovitých záchvěvů. Konečně povolilo a zhroutilo se mu do náruče.

Chvíli ji držel, tiskl ji k sobě, vzrušen zvláštní vůní a praskotem drobných namodralých jiskřiček v jejích vlasech. Pak ji s povzdechem velice něžně spustil do křesla.

Zvedla k němu nemrkající oči a pokusila se o chabý úsměv.

„Promiň, Sangrene,“ řekla tiše, „je to silnější než já. Vtahuje mě to. Mám obavy z dezintegrace své osobnosti. Je to zvláštní, velice zvláštní... Starodávny kosmonaut, mladý, mladší než já, blondatý... Nezná své jméno... Seznam jejich jmen je uveden v Posvátné knize, jenže oni netuší, která z nich ke komu patří... ale to prý se všechno srovná po Velké přeměně... tak mu prozatím říkám Michael... on je smutný z toho, že jsem ho kdysi milovala, ale teď se mu odizuju, jsem čím dál chladnější a nehmotnější, ztrácím se mu... A já mám přitom přímo opačný pocit... jako by ve mně narůstala touha, jako bych mu byla každým dnem blíž a blíž, jako bych měla jistotu, že přijde chvíle, kdy se ho dotknu právě tak jako teď tebe, Sangrene, a pak...“